

Verbonden met Israël in vreugde over de Wet

Evert Van de Poll

Prediking in de protestantse gemeente De Open Hof, Voorthuizen

4 oktober 2026

Vandaag vallen twee gebeurtenissen samen

Israëlzondag in kerken

Ten eerste is het vandaag de eerste zondag in oktober en dus Israëlzondag. Deze themazondag is gebruikelijk in de Protestantse Kerk Nederland en in andere kerken. Heel wat evangelische gemeenten besteden er eveneens aandacht aan. De bedoeling is dat de kerkdienst in het teken staat van de verbondenheid tussen christenen en Joden, tussen de kerk en het Joodse volk en zijn godsdienst, het jodendom.¹

Nu valt Israëlzondag dit jaar op dezelfde dag als het Joodse feest *Simchat Torah*, ofte wel Vreugde over de Wet, Dat wil zeggen de Wet van Mozes.

Gezien deze samenloop van omstandigheden – Israëlzondag en Simchat Tora – ligt het voor de hand dat we vandaag stilstaan bij dit Joodse feest en bij de Wet die aan Israël is gegeven.

Het onderwerp van mijn toespraak is ‘verbonden met Israël in vreugde over de Wet’.

1. Simchat Tora, vreugde over de Wet

Om te beginnen iets over het feest Simchat Tora. Daarop gedenken de Joden dat God de Wet als een geschenk aan zijn volk Israël heeft gegeven. Zij vierten de verkiezing en de missie van Israël om naar deze Wet te leven. Naar de woorden van Psalm 147:19-20. ‘Hij maakte Jakob Zijn woorden bekend, Israël Zijn verordeningen en Zijn bepalingen. Zo heeft Hij voor geen enkel ander volk gedaan; die kennen Zijn bepalingen niet. Halleluja!’

De oorsprong van dit feest, de ‘Achtste dag’

Simchat Tora behoort niet tot de jaarlijkse feesten en gedenkdagen van Israël die de Here in de Tora heeft ingesteld.² Maar er is wel een verband.

¹ Waarom heet deze dag Israëlzondag, en niet Joodse zondag? ‘Israël’ is in het Oude Testament de naam het volk dat voortkwam uit de stamvaders Abraham, Izaäk en Jakob. Ook het land waar ze woonden heette Israël. Vanaf de 8e eeuw voor Christus werd dat land veroverd door het Assyrische rijk, daarna door het Babylonische rijk. Het volk werd gedeporteerd naar gebieden in het huidige Irak en Iran. Sindsdien wordt dit volk aangeduid als ‘de Joden’, dat wil zeggen Judeeërs, omdat de meeste overgebleven Joden behoorden tot de stam Juda. Het land Israël werd sindsdien Judea genoemd. Tegelijkertijd bleef ook de oude naam Israël in gebruik als aanduiding van het Joodse volk. Dat zie je in het Nieuwe Testament. In de Joodse eredienst en de Joodse gebeden wordt het Joodse volk altijd aangeduid als Israël. Ook in de kerk gebeurt dat. Je zou Israël de theologische naam van het Joodse volk kunnen noemen. Vandaar dus ‘Israël’-zondag.

² In de Tora zijn een aantal jaarlijkse feesten en gedenkdagen ingesteld: Pesach of Pascha, Het feest van de eersteling van de oogst, Ongezuurde Broden, het Wekenfeest ook wel Pinksteren genoemd, De dag van de sjofar die later de betekenis van Nieuwjaarsfeest kreeg, Jom Kippoer of dag verzoening, en Loofhuttenfeest. Zie Leviticus 23 en andere passages. Later in de Bijbelse tijd zijn daar nog twee feesten bijgekomen: Chanoekka of Inwijdingsfeest van de tempel, en Poerim of Lotenfeest. Het christendom heeft deze feesten niet aangehouden en een eigen ‘kerkelijke’ kalender ontwikkeld. Het jodendom wel. Joden vierten ze tot op de huidige dag.

De reeks Bijbelse feesten eindigt met het Loofhuttenfeest dat zeven dagen duurt. Daarna volgt nog een extra Achtste dag (Leviticus 23:36). Maar de Tora geeft geen voorschriften gegeven over wat men dan moet vieren of gedenken, en hoe. Alleen maar dat het volk een heilige samenkomst moet houden en vuuroffer moet brengen aan de Here God. Vandaar dat deze dag in de Joodse traditie bekend staat als *Sjemini Atzeret*, Achtste dag van samenkomst.

Na de verwoesting van Jeruzalem en de tempel in 70 na Christus hebben de rabbijnen het jodendom hervormd en aangepast aan de nieuwe omstandigheden. Aan de Achtste dag hebben zij toen een specifieke invulling gegeven, namelijk de viering van vreugde over de Wet, Simchat Tora.³ Want de Tora werd het hart van de Joodse godsdienst. Voor Joden was zij zo iets als hun draagbare vaderland, dat met hen meeging overal waar zij terecht kwamen. De Tora hield hen bij elkaar in de verstrooiing.

Wat betekent 'Wet'?

Bij 'wet' denken wij al snel aan verplichtingen, verboden, sancties, straffen. Joden gebruiken daarvoor de Hebreeuwse naam *Tora*, wat 'wegwijzer' betekent. Dat klinkt aangenamer en positief. In de Bijbel is de Wet een wegwijzer voor de mens, om aan te geven hoe we dan zullen leven – individueel en als samenleving. Je kunt ook zeggen 'wegwijzer'. De Tora is een richtingwijzer voor het dagelijkse leven van de gelovige en van het volk van God. De Tora is het Woord van God, dat Hij gegeven heeft aan Israël.

Wat is de Tora?

Wat is de Tora, wat houdt zij in? Dat kan verschillend zijn:

Ten eerste de Tien Geboden. Dat is de grondwet van het verbond dat God met Israël sloot bij de berg Sinaï.

Ten tweede alle wetten die God via Mozes heeft gegeven, vanaf Exodus 19 tot en met Deuteronomium. Deze zijn in feite een uitwerking van de Tien Geboden. In het christendom noemen we al die wetten samen de Wet van Mozes.

Ten derde alle vijf boeken van Mozes, van Genesis tot en met Deuteronomium.

Soms wordt 'Tora' gebruikt voor de hele Hebreeuwse Bijbel oftewel de Schriften. Maar dat is niet gebruikelijk.

De viering van dit feest – doorgaande lezing van de Tora

Voor gelovige Joden is Simchat Tora de meest vreugdevolle dag van het jaar. In de synagogen bezingt de hele gemeenschap de vreugde om het woord van God. Er wordt dan gedanst door jong en oud, soms urenlang, waarbij één of meer Torarollen feestelijk in de armen worden gedragen. De gemeenschap maakt rondgang na rondgang om de Bima, dat is de verhoging in het midden van de synagoge waarop de lezingen plaatsvinden. Kinderen worden op de schouders gedragen en hebben kleine Torarollen in hun armen.

Tijdens de viering wordt uit twee Torarollen gelezen, de ene ligt open bij het einde van Deuteronomium; de andere ligt open bij het begin van Genesis. Het is de verbeelding van de altijd doorgaande lezing van de Tora, het Woord van God. Het Woord dat geen einde heeft en dat op alles betrekking heeft. Zoals de Psalmddichter zegt: 'Aan alles, hoe volmaakt ook, heb ik een einde gezien; maar alleen Uw gebod is onbegrensd' (Psalm 119:96).

³ Voor Joden in het land Judea en tegenwoordig in de staat Israël valt Simchat Tora op de achtste dag, direct na Loofhutten. Joden in de Diaspora vieren het feest een dag later.

2. Psalm 119

Dat citaat komt uit Psalm 119. Het feest van Simchat Tora, Vreugde der Wet, is onlosmakelijk met deze psalm verbonden.⁴

Een blij en vrolijk lied: vreugde en nog eens vreugde

We hebben aan het begin van de samenkomst al een deel van deze psalm gezongen: uit het berijmde psalmboek van de protestantse kerken. Ik weet niet of u het zo hebt beleefd, maar dit is een hele blijde psalm, een vrolijk lied, van vreugde en nog eens vreugde over de Wet.⁵ Hier volgen slechts enkele verzen:

Ik verblijd mij in Uw geboden, die ik liefheb. Ik hef mijn handen op naar Uw geboden, die ik liefheb, en overdenk Uw verordeningen (47-48).

Hoogmoedige mensen hebben mij met leugens besmeurd, maar ik neem Uw bevelen met heel mijn hart in acht. Hun hart is zo ongevoelig als vet, maar ik verblijd mij in Uw wet (69-70).

HEERE, ik verlang naar Uw heil; Uw wet is mijn bron van blijdschap. Laat mijn ziel leven, dan zal hij U loven; laat Uw bepalingen mij helpen (174-175).

8 woorden, 22 strofen

Psalm 119 is verreweg de langste psalm uit het Psalmenboek. Het lied bestaat uit 22 strofen. Elke strofe begint met een letter van het alfabet, dat uit 22 letters bestaat. De eerste strofe begint met een *alef*, de tweede met een *bet*, enzovoort.

Het hele lied is gewijd aan de Tora, de Wet van God. De psalmdichter gebruikt daar voor 8 woorden die alle min of meer synoniemen zijn: Tora of wet, woord, belofte, gebod, inzetting, voorschrift, oordeel, en getuigenis.⁶

⁴ Onder christenen heeft Psalm 119 niet zelden een vrij negatief imago. Het wordt wel ‘een gebed zonder eind’ genoemd. Toch staat deze psalm in hoog aanzien bij de belangrijkste theologen in alle eeuwen. De kerkvader Augustinus (354-430) schreef op hoge leeftijd een apart commentaar op Psalm 119. In het voorwoord vertelt hij dat hij zich lang verzet heeft tegen hen die hem vroegen om deze psalm te becommentariëren, want ‘telkens als ik probeerde over die psalm na denken ondervond ik dat hij de kracht van mijn geestelijke inspanningen te boven ging. Hoe duidelijker deze psalm mij leek te zijn, des te diepzinniger scheen hij te zijn, zelfs zo dat ik mij niet in staat voelde te laten zien hoe diep van zin hij wel was.’ Het heeft Augustinus echter niet belet een boek met 32 preken over de psalm het licht te doen zien. Matthew Henry, de auteur van het beroemde bijbelcommentaar dat naar hem is genoemd, zei: ‘Deze psalm is één gebed en één lofzang op Gods trouw en waarheid. Hierin vraagt de gelovige keer op keer om inzicht en kracht om Gods woord te begrijpen en eruit te leven.’ Zie de preekschets voor Israëlzondag 2026:

<file:///Users/vandepoll/Downloads/Preekschets%20Isra%C3%ABlzondag%202026%20-%20ds.%20Rien%20Vrijhof.pdf>

⁵ Veel mensen vinden de melodieën van de psalmen wat ouderwets klinken, en vaak wat droevig. Ze krijgen er geen vrolijk gevoel bij. Zeker, ze klinken anders dan gezangen en opwekkingsliederen. De melodieën staan in de oude toonsoorten, niet in majeur of mineur zoals wij gewend zijn. Het probleem is echter niet de melodie maar de manier waarop ze gezongen worden. Vaak veel te langzaam. Dan klinken ze traag en slepend, terwijl ze van oorsprong heel opgewekt zijn. Je moet ze dus sneller zingen. Voor muzikanten: niet in de maat van vier kwarten, maar in een maat van twee halven. Dat geldt zeker voor Psalm 119, dat zo vol van vreugde is.

⁶ Tora (wet, 25x), dabar (woord, 24x), imrah (belofte, 19x), mitzwah (gebod, 22x), chukkim (inzetting, 21x), piqqudim (voorschrift, 21x), misjpat (oordeel, 22x) en eduth (getuigenis, 23x).

In elke strofe krijgen deze 8 woorden een plaats. De dichter wijkt hier en daar iets van dit schema af, maar dat is marginaal. In 172 van de 176 verzen komt één van deze woorden voor. Zodoende komt elk van de 8 woorden dus ongeveer 22 keer voor in de psalm.

3. Geldt de Wet van Mozes ook voor christenen?

Nu zou je kunnen zeggen dat Psalm 119 typerend is voor het Oude Testament, voor wat men wel het oude verbond met Israël noemt. De vraag is dan: kun je deze vreugde over de Wet ook betrekken op de kerk van het nieuwe verbond? Als christenen hebben wij toch Christus in plaats van Mozes? Het Evangelie in plaats van de Wet?

Die woorden ‘in plaats van’ zijn niet op hun plaats. Aan het begin van zijn evangelie zet Johannes ze deze twee niet tegenover maar *naast* elkaar: ‘De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn er door Jezus Christus gekomen’ (1:17). Vandaar dat onze Bijbel bestaat uit het Oude Testament, de Schriften van Israël, *en* het Nieuwe Testament met de Evangelieën van Jezus en de geschriften van de apostelen.

Jezus en de Wet: niet afschaffen maar vervullen

Nu leeft vaak de gedachte dat de Tora, de Wet van Mozes alleen geldt voor Israël en niet voor de volgelingen van Jezus.⁷ Als dat zo is, dan is er dus geen reden voor christenen om vreugde der wet te vieren.

Maar is dat wel zo? Jezus zegt iets heel anders. In zijn Bergrede leert hij zijn discipelen het volgende:

Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.

Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet (Tora) of de Profeten af te schaffen; Ik ben niet gekomen om die af te schaffen, maar te vervullen.

Want, voorwaar, Ik zeg u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles geschied is.

Wie dan een van deze geringste geboden afschaft en de mensen zo onderwijst, zal de geringste genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar wie ze doet en onderwijst, die zal groot genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen (Matteüs 5:16-19).

Jezus heeft de Wet niet afgeschaft, maar vervuld, dat wil zeggen volledig, ten volle in praktijk gebracht. In zijn leven, zijn woorden en zijn daden, in zijn houding en omgang met God en mensen, heeft Hij laten zien wat de ware bedoeling van de Wet is.

De Wet als spiegel – Simchat Masjiach

Maar wij zijn Jezus niet. Hij was in zijn aardse leven volmaakt gehoorzaam aan Gods will. Wij zijn dat niet. Voor ons is de Wet is te veel gevraagd. Om met Paulus te spreken: Wij erkennen wel dat de Wet goed en heilig is, we kunnen ons daarin verlustigen, maar we lopen

⁷ Dit is de visie van het dispensationalisme of de bedelingenleer die in de 19^e eeuw is opgekomen en grote invloed in de evangelische stroming heeft gehad – en nog heeft. Deze leer beschouwt de Wet van Mozes als één ondeelbaar pakket (inclusief de Tien Geboden) dat specifiek aan Israël was gegeven. Zij stelt dat Christus de Wet volledig heeft vervuld en er een einde aan heeft gemaakt. Daartoe beroept men zich op Romeinen 10:4, ‘Christus is het einde van de wet’, hetgeen men opvat als ‘beëindiging’. Maar het Griekse woord voor ‘einde’ is *telos* dat einddoel of eindbestemming betekent. Dat is heel wat anders.

er telkens weer tegenaan dat er in ons leven een andere wet heerst, namelijk die van de zonde, waardoor ik het kwade doe, ook al keur ik dat ten diepste af (Romeinen 7:22 en verder).

In de christelijke theologie noemt men dat de *spiegelfunctie* van de Wet. Wanneer we als mensen ons leven spiegelen aan de Wet dan laat de Wet ons zien wie wij zijn in het licht van Gods heiligheid, namelijk zondaars die tekortschieten in het naleven van Gods geboden. Zo confronteert de Wet ons met onze zonden. Zij veroordeelt ons tot schuldig tegenover God.

We doen ook wel veel goede werken, maar die schieten tekort om het eeuwige leven te verdienen.

Nu heeft Jezus de straf voor al onze ongerechtigheid gedragen en ons verzoend met God, opdat wij het eeuwige leven ontvangen. Door zijn dood en zijn opstandig heeft Hij het goed gemaakt tussen God en de mens.

Dat is reden waarom gemeenten van Messiasbelijdende Joden vandaag niet Simchat Tora vieren maar *Simchat Masjiach*, Vreugde om de Messias. Want in Jezus is het Woord van God mens geworden. Hij heeft de Wet vervuld, helemaal nageleefd. Hij bekleedt ons met zijn gerechtigheid, waardoor wij recht en rein voor God kunnen staan.

Wij kunnen alleen het eeuwige leven alleen maar ontvangen door geloof in Christus, als een geschenk van God dat wij niet verdiend hebben. Het Bijbelse woord daarvoor is genade. Dat bedoelde Paulus toen hij zei: ‘wij zijn niet meer onder de Wet, dat wil zeggen het oordeel van de Wet, maar onder de genade’ (Romeinen 6:14).

Wet als richtsnoer – werken der dankbaarheid

Maar dat wil zeker niet zeggen dat de Wet geen betekenis meer heeft voor wie in Jezus gelooft. Wij zijn niet *onder* de Wet die veroordeelt, maar dat betekent niet dat wij *zonder* de Wet zijn die ons de weg wijst.⁸

Daarmee komen we op een andere functie van de Wet, namelijk die van *richtsnoer*. Voor wie gelooft, is de zij een positieve gids die aangeeft hoe je kunt leven naar Gods wil. Calvijn noemde dat ‘de werken der dankbaarheid’. Uit dankbaarheid voor de verlossing die wij uit genade van Christus ontvangen, willen wij niets liever dan de Wet van God naleven. De richtlijn daarvoor is de Wet van de Tien Geboden.⁹

Verschillende soorten en doelgroepen

Op dit aangelegen punt moeten we een belangrijk onderscheid maken. Niet alle geboden in de Wet gelden voor iedereen. Er zijn verschillende soorten geboden, voor verschillende doelgroepen.

⁸ In een van zijn brieven schrijft Paulus dat hij zich wel kan aanpassen aan ‘mensen zonder de wet’, dat wil zeggen heidenen die de Wet van Mozes niet kennen, maar hij voegt er meteen aan toe: ‘hoewel ik zelf niet zonder de Wet van God ben (dat is de Torah), want ik sta onder de wet van Christus’ (1 Korinthe 9:21).

⁹ Dit geldt in de protestantse theologie als de *tertius usus*, de derde functie van de Wet. De tweede functie is die van *teugel*, om ongerechtigheid in de samenleving te beteugelen waardoor chaos en volledige wetteloosheid worden voorkomen. Deze functie gaat ervan uit dat de Wet, met name de Tien Geboden en andere morele wetten, een heilzame basis zijn voor wetgeving en bestuur. Daardoor zal de samenleving beter functioneren en het kwaad onder de mensen door straf en orde worden afgeremd.

Ten eerste de *morele* wetten van goed en kwaad, samengevat in de Tien Geboden en nog enkele andere geboden. Deze zijn universeel. Zij gelden voor Israël als volk, en voor de kerk van Joden en heidenen. Zij zijn het richtsnoer voor het leven van de gelovigen.¹⁰

Ten tweede zijn er *cultische* wetten voor de priesters, voor de eredienst in de tempel en de offers. Die gelden uiteraard niet voor christenen.

Ten derde zijn er *civiele* wetten over rechtspraak in de samenleving. Deze gelden uiteraard in het land Israël, maar kunnen ook als voorbeelden dienen voor andere samenlevingen.

Tenslotte noem ik de wetten *specifiek voor het Joodse volk* waardoor zij hun identiteit als volk kunnen behouden en niet op gaan in de culturen van andere volken. Denk aan de besnijdenis, het opdragen van de eerstgeborenen, de voedselwetten, de kledingvoorschriften, de jaarlijkse feesten en gedenkdagen.

Handelingen 15, de Wet voor Joodse en niet-Joodse gelovigen

In de vroege gemeente hebben de Joodse gelovigen zich uiteraard aan deze regels gehouden. Maar er was hele discussie over de vraag of gelovigen uit de volken dat ook moesten doen. Sommigen wilden dat verplicht stellen, anderen, zoals Paulus, waren daar fel op tegen. De gemoederen liepen hoog op. Toen besloten de apostelen en oudsten in Jeruzalem hierover een grote kerkvergadering te beleggen, een soort synode. We lezen daarover in handelingen 15. Daar werd besloten dat aan de heidengelovigen zich alleen moesten houden aan het verbod op afgodendienst, van seksuele ongeregeldeheid zoals overspel, het eten van verstikt vlees en van bloed. De overige de typisch Joodse wetten werden niet verplicht gesteld. Met andere woorden, heidenen hoefden niet als Joden te leven. En uiteraard moesten Joden niet als heidenen gaan leven.

4. De Wet van Mozes en de Wet van Christus

De wet heeft dus grote betekenis voor de christelijke kerk. Maar voor de kerk wel op een eigen wijze, namelijk dat zij in relatie staat tot Christus. De kerkvader Origenes uit de derde eeuw zei het zo: ‘Wij kunnen alleen een juist begrip van de Wet hebben, als hij (Jezus) ons haar voorleest en wij door Hem de zin en de betekenis ervan verstaan’.¹¹

Jezus heeft de Tien Geboden allemaal bevestigd en nader uitgewerkt.

Bijvoorbeeld: Jezus haalt het gebod uit de Torah aan: ‘gij zult geen overspel plegen’. En voegt eraan toe: ‘Maar Ik zeg u dat al wie naar een vrouw kijkt om haar te begeren, in zijn hart al overspel met haar gepleegd heeft’ (Mat 5:27-28).

Ook andere geboden heeft Hij verdiept en aangescherpt. Heel zijn onderwijs van Jezus is geworteld in de Tora.

Als discipelen van Jezus volgen wij de Wet zoals Jezus die heeft uitgelegd en toegepast, en volgens de manier waarop Hij die heeft voorgeleefd. Zo wordt de Wet van Mozes voor ons de Wet van Christus.

¹⁰ Volgens de protestantse visie gelden zij ook als uitgangspunten voor de wetgeving in de burgerlijke samenleving. Naarmate de wetgeving daarop is gebaseerd, houdt de Wet houdt de samenleving leefbaar en remt het kwaad onder de mensen door straf en orde. Het dient als een beteugeling van ongerechtigheid, zodat chaos en volledige wetteloosheid worden voorkomen.

¹¹ Zie de preek schets voor Israël zondag 2026:

<file:///Users/vandepoll/Downloads/Preekschets%20Isra%C3%ABl%20zondag%202026%20-%20ds.%20Rien%20Vrijhof.pdf>

Het tweevoudige liefdegebod en de wet van Christus

Jezus vat de hele Wet samen in twee grote geboden: God liefhebben boven alles en je naaste als jezelf (Matteüs 22:37-40). Dat is wat Paulus noemt 'de wet van Christus' (Galaten 6:2). Zo wordt Als zijn discipelen volgen wij de Wet van de Tora zoals

Let wel, het liefdegebod is geen vervanging van de Wet maar een samenvatting ervan. Dat wil zeggen, een samenvatting van heel wat voorschriften, die erover gaan hoe je de hoe je de liefde tot God en de liefde voor de naaste in praktijk brengt.

Van 613 naar 1050

In de Tora gebeurt dat in welgeteld 613 geboden. Weet u hoeveel geboden en richtlijnen er in het Nieuwe Testament staan voor de discipelen van Jezus? 1050. Door herhalingen kunnen we ze onder ongeveer 800 rubrieken indelen.¹² Al deze voorschriften samen vormen de Wet van Christus voor ons.

Twee nieuwe geboden

Jezus heeft aan de Wet van Mozes in feite maar twee nieuwe geboden toegevoegd: het gebod om je vijanden lief te hebben, en het gebod van de broederliefde die verder gaat dan de naastenliefde in het algemeen. 'Een nieuw gebod geef Ik u, namelijk dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben. Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt' (Johannes 13:34-35).

De wet vervullen door de heilige Geest die in ons is

In het verbond met Israël schreef Mozes eerst de Tien Geboden op stenen tafelen en later de hele Tora in een boek. De profeten hebben aangekondigd dat God een Nieuw Verbond zal sluiten, dat is een vernieuwd verbond zal sluiten met zijn volk. En dat dat Hij dan zijn wet *in het binnenste en in het hart* van de gelovigen zal schrijven door de Heilige Geest (Jeremia 31:33, zie ook Hebreëen 8:1-13). Daardoor is het leven volgens de wet niet een kwestie van plicht maar van verlangen dat in ons hart opkomt. Wij willen als gelovigen niets liever dan leven volgens de geboden van God.

Paulus zegt dat wij als gelovigen de eis van de wet vervullen door te wandelen naar Heilige Geest (Romeinen 8:4).¹³

Bescherming, ruimte en vrijheid

Het is belangrijk om een juist begrip te hebben van de Wet en waarom we haar nodig hebben. Juist ook als christenen.

Door de Wet beschermt de Here God de menselijke relaties en de samenleving tegen pijn en gebrokenheid.

¹² Zie bijvoorbeeld: https://www.abc.net.au/reslib/201407/r1308729_17984331.pdf

¹³ Daarop geeft Willem Ouweneel het volgende commentaar: 'Jezus vraagt geen dingen van ons die wij niet kunnen. Want door de Heilige Geest kunnen wij doen wat Hij vraagt. En als het dan toch misgaat, dan wil Hij ons dankzij Zijn offer aan het kruis weer aannemen. Dan zet Hij ons karretje weer op de rails en mogen we opnieuw beginnen' (*Kun je blij zijn met de Wet?*, 22 oktober 2020, <https://www.christenenvoorisrael.nl/videos/prof-dr-willem-j-ouweneel-kun-je-blij-zijn-met-de-wet>).

Door de Wet opent de Here God voor ons de ruimte om te doen wat goed en rechtvaardig is en welgevallig voor Hem.

Door de Wet wijst de Here God ons een weg van vrijheid, want door zijn geboden te volgen, komen we vrij van de machten van het kwaad in ons, en om ons heen.

5. Vreugde over de Wet vandaag

Psalm 119 roept ons op ons te verheugen in Gods Wet. Joden vieren vandaag Simchat Tora, het feest van vreugde over de Wet. Er is ook in gemeente van Jezus Christus reden voor vreugde over de Tora. Paulus zegt: ‘De wet is heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed...Naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God’ (Romeinen 7:12 en 22).

Met Paulus verheugen wij ons over de Wet van Mozes zoals deze is vervat in de Wet van Christus.

Hoe geef je vorm aan deze oproep?

Hoe geef je vorm aan deze oproep in je persoonlijke en in de gemeente?

1. Overdenk de wetten van God en let op onderliggende principes

Telkens wanneer je een wet van God in de Tora leest, neem dan de tijd om die te overdenken. Ook de wetten die ver van uw situatie lijken af te staan. Probeer dan de onderliggende principes te ontdekken, want die kun je doorgaans wel toepassen in uw leefwereld. Dan ontstaat er vreugde in ons hart, over de wijsheid die God ons heeft gegeven in zijn woord.

2. Dank God voor zijn Wet

Dank God voor zijn Wet, zowel de Tora als de manier waarop deze is uitgewerkt in de Wet van Christus. Dank Hem dat Hij Zichzelf en Zijn woord bekend heeft gemaakt aan Israël, en via Israël aan alle volken, dat het woord mens is geworden in Jezus Christus, en dat wij Hem en zijn woord mogen kennen.

Dan ga je als vanzelf inzien dat het leven naar Gods wet een werk van dankbaarheid is.

3. Stel je altijd weer open voor de Geest

Vraag God om je te vullen met zijn Geest, zijn aanwezigheid. De Geest schrijft de geboden in ons hart. Daardoor krijg je de innerlijke motivatie en de kracht om ze in praktijk te brengen. En het onderscheid om te weten welke keuzes je moet maken.

4. Een dagelijks gebed

‘Here God, wilt U mij doen leven door uw Wet en door uw Geest, naar het voorbeeld van Jezus Christus uw Zoon.’